

[Ministeren for handel, industri og søfart.] siden krigens og besættelsens dage været vidne til en politisk virksomhed, der i den grad stiller tingene på hovedet og fordrejer sandheden indtil en ukendelig karikatur som de forsøg, kommunisterne har udfoldet såvel på dette som også på andre områder gennem de sidste to år. At danske arbejdere i voksende grad vender disse bevidste vildledelsesmanøvrer ryggen, er en kompliment til dansk demokrati.

Der er også udenfor kommunistiske kredse rettet kritik overfor Danmarks deltagelse i det europæisk-amerikanske samarbejde. Især de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og fru Elin Appel har ved forskellige lejligheder fremhævet, at Danmark for kritikløst har fulgt den politik, der er blevet resultatet af det vesteuropæisk-amerikanske samarbejde, og at vi har gjort for lidt for at hævde en selvstændig dansk udenrigspolitik — eller i denne forbindelse burde vi måske anvende udtrykket: udenrigsøkonomisk — linie.

Heller ikke denne kritik kan jeg indrømme det berettigede i — selvom den naturligvis ligger på et helt andet plan end den kommunistiske. Det ærede medlem fru Elin Appel har dog ved en enkelt lejlighed strejft udtryksmåder, der minder om de kommunistiske mere, end sundt er, måske især for hende selv. Denne kritik rimer da også dårligt med de synspunkter, der er blevet fremført fra anden side. Fra de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensens og fru Elin Appels egen partipresse har der endog i den senere tid været forlydender fremme om, at regeringen direkte skulle have instrueret sine repræsentanter om at sabotere samarbejdet i Paris, især på liberaliseringsområdet. Det er mig en glæde at kunne afvise dette. Hvad vore repræsentanter arbejder på i Paris, er at udvirke, at fremtidig yderligere liberalisering kan blive knyttet til visse betingelsers og forudsætnings opfyldelse, betingelser og forudsætnings, som jeg flere gange tidligere har gjort rede for her i tinget, f. eks. allerede ved vareforsyningslovens fremsættelse den 6. oktober i fjor, og som jeg påny skal vende tilbage til under et senere punkt i denne redegørelse. Gennem udformningen af den europæiske økonomiske politik, Danmark gør sig til talsmand for i Paris, har vi i høj grad lagt en selvstændig holdning for dagen og bidraget positivt til det europæiske samarbejdes videre udvikling. Jeg tænker bl. a. på Danmarks selvstændige forslag til en ny europæisk betalingsordning, der afgjort har

påvirket de forhandlinger, der nu finder sted herom.

Skulle jeg personlig — analogt med de af de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og fru Elin Appel fremsatte betragtninger — gøre kritiske bemærkninger om linien i den europæisk-amerikanske økonomiske samarbejdspolitik, ville jeg snarest sige, at det forekommer mig, at faren er størst for, at der går for hastigt og for summarisk frem.

Det kan ikke være klogt at bygge Vesteuropas fremtidige økonomiske struktur op på den antagelse, at den liberalistiske kapitalisme er den ideale samfundsorden. Store dele af den vesteuropæiske befolkning er ikke enige heri; erfaringerne fra mellemkrigsårenes talrige kriser og økonomiske vanskeligheder tyder ikke på, at denne antagelse kan være rigtig, og USA selv har i Roosevelts og Trumans regeringstid i høj grad udviklet sig bort fra den oprindelige liberalistisk-kapitalistiske type henimod en samfundsform, hvor kræfternes frie spil er afløst af en samfundsmæssig regulering, der tilsligter en beherskelse af de økonomiske kræfter. Tænk blot på amerikansk landbrugslovgivning, amerikansk sociallovgivning, amerikansk byggelovgivning, amerikansk arbejdslovgivning, amerikansk beskæftigelses- og finanspolitik m. v. Jeg siger ikke dette for at anbefale, at vi i Europa kopierer USAs indrepolitiske foranstaltninger på disse områder, men for at gøre mig til talsmand for, at Europa i sin politik bør indstille sig på at udnytte de seneste årtiers økonomiske erfaringer på lignende måde, som USA selv gør det.

Hertil kommer, at man efter min opfattelse skal være forsigtig med at presse for kraftigt på i Paris. Økonomisk integration, d.v.s. sammenslutning af Vesteuropa, er vel en tanke, vi alle mere eller mindre går ind for som et fremtidigt mål for OEECs og Europarådets arbejde. Men at forestille sig, at dette mål blot nogenlunde skulle kunne nås i løbet af Marshallhjælpens to tilbageværende år, anser jeg for den rene utopi. Dertil vil de økonomiske, erhvervsmæssige og sociale virkninger af en egentlig sammenslutning blive alt for voldsomme. Jeg tror endog, det kan skade at forsøge at tvinge tempoet for hastigt frem. Mr. Harriman, USAs specielle Marshallambassadør i Paris, udtalte ved OEECs sidste rådsmøde, at OEEC, den europæiske samarbejdsorganisation i Paris, er den mest effektive internationale organisation, der overhovedet eksisterer. Dette er utvivlsomt rigtigt. Man burde tænke på, hvilket under det er,